

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 14.

Fredagen den 6 april 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspris: 25 öre pr petitråd (= 11 stafvelser):</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnrnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lädorna samt å tidningskontoren.</p>
---	--	--	--	---

Dygd är makt.
Emersson.

Nyttillträdande abonnenter

kunna mot insändande af 30 öre i frimärken erhålla de till första kvartalet hörande numren 11, 12 o. 13, i hvilka början af Ernst Lundquists intressanta följetong »En lifsuppgift» finnes införd.

Första kvartalet

af Idun kan ej vidare expedieras, all den stund de flesta numren (undant. nr 11, 12 o. 13, som erhållas mot 30 öre) äro utgångna.

Tjugu (20) kronor

som hedersbelöning

erhåller den af Iduns läsarinna, som före den 20 dennes samlat det största antalet abonnenter å Idun till årets slut, af dem uppburet och inom nämnda tidrymd direkt till Red. af Idun insändt afgiften, hvilken från den 1 april till årets slut utgör 3 kronor för hvarje abonnent.

OBS! De samlade abonnenterna, hvilkas antal måste belöpa sig till minst fem (5), böra vara bosatta inom samma trakt, på det de abonnerade exemplaren måtte kunna sändas i ett gemensamt paket till abonnentsaml. att af henne utdelas eller hos henne afhentas.

OBS! Tästingen under nyssnämnda villkor gäller endast för landsbygden; men kan äfven gälla för städer och köpingar, så vida det samlade abonnentantalet uppgår till minst femton (15).

OBS! Tästingen gäller endast för privatpersoner. Bokhandlare, egare af tidningskontor, posttjenstemän och likstilda äro uteslagna från den samma.

OBS! En hvar, som samlat och hos Red. erlagt afgiften för minst 5 abonnenter, erhåller dessutom det sjette exemplaret gratis; för 10 abonnenter erhållas 2 gratisexemplar o. s. v.

Stockholm den 6 april 1888.

Redaktionen-

Likställighet.

Se, deri er jeg af sneglearten,
at huset bærer jeg med på farten.
B. Björnson.

L en tidskrift i Riga har under förra året som prisuppgift blifvit framställd frågan, om det är fördelaktigt för den husliga lyckan, att maken och modern bidrager till förvärfvandet af medel för betäckandet af familjens lefnadsomkostnader.

Frågan tål att tänka på, fast än hvarje försök att uppställa bestämda regler för makars samlif är ett fruktlöst arbete; ty hvad som lämpar sig för det ena parets förhållande passar ej för det andras, och hvad som är lycka för en individ, kan kännas som ett tvång eller en förödmjukelse för en annan. Men villkoren för all huslig lycka äro dock allestädes de samma. En ömsesidig redlig vilja och en ärlig sträfvän att i kärlek och fördragsamhet dela *allt* med hvar andra och att fastställa för sig samma mål: familjens sanna bästa och dermed äfven det allmännas väl, ty der ligger en djup sanning i Björnsons ord:

»Hvem ej kan bygge sit eget hus,
hvad stort han bygger går og i grus.
Med sejr fra Moskva till Kartagena,
han dör dog ensam på Sankt Helena.»

Hvarken man eller qvinna förvärfvar sig någon rättighet, utan att dermed följer ett nytt kraf på ansvar. Med hustruns vunna rättighet att själf råda öfver sin arbetsförtjenst följer ovilkorligen pligten att arbeta så, att hennes verksamhet blir, i ordets djupaste mening, till välsignelse för hela familjen, och på hustrun hvilar *nu* företrädesvis ansvaret, om hennes kontanta arbetsförtjenst skall bidraga till att söndra eller starkare befästa familjebanden.

Vi kunna ju nämligen ej med ett lag lösgöra oss från åsigtter, som från urminnes tider ansetts utgöra familjens enda rätta grundval, och om vi qvinnor nu än börja inse, att en bättre grund kan läggas till huslig lycka än det gamla enväldet, så få vi dock ej förbise det faktum, att denna ställning af enväldsherren öfver familjen satt så djupa märken i mannens karaktär, tankegång och handlingssätt, att det vill lång tid och stor qvinlig omtanke till att icke blott försona honom med likställighetstanken, utan äfven visa honom, att med en förnuftigare delning af makten följer äfven en menskligare fördelning af arbetsbördan och ansvaret.

Med familjefaderns envælde följde ju också skyldigheten att ensam försörja familjen.

Både enväldsmakten och den dermed följande pligten äro så starkt sammangrodda med mannens begrepp om heder, att han tror sig lida skada till denna senare, i fall han skulle afstå från den förstnämnda samt dermed äfven åt hustrun öfverlemnna en del af skyldigheten att förvärfva utkomsten.

Detta gäller naturligtvis blott i fråga om hederlige, ordentlige män; de andra lemnas här å sido.

Det är klart nog, att båda makarne lidit under detta envælde, men ända in i våra dagar torde de båda hafva ansett detta som en orubblig lag för det äktenskapliga lifvet.

I allmänhet är det ännu så, att i de familjer, der hustrun nödgas öfvertaga försörjarepligten, söker hon, så mycket ske kan, dölja detta förhållande, äfven då mannen genom lätja eller laster tvingat henne att skaffa uppehållet åt familjen. Hon har i sådana fall alltid ett förråd af ursäkter och skäl att framföra till hans försvar, ej så sällan mindre af ömhet för maken, än af en viss feghet. Hon fruktar att se honom som han är; hon vill inbilla sig själf,

att hon eger ett stöd i lifvet, hon vill ej tillåta någon se, att herskaren är oförmögen att uppfylla den förmenta hederskänslans främsta bud. Det är blott sjukdom eller olycksfall, som få gälla för giltiga skäl, för att hustrun öppet framträder som familjeförsörjare.

Handlar hustrun annorlunda och dermed hänsynslöst blottar mannens lätja eller oordentlighet, kan man vara viss på, att förhållandet emellan makarne är ohjelpigt brutet och all känsla af samhörighet dem emellan utplånad. Och betecknande för makten af denna nedärfda föreställning om mannen såsom familjens enväldsherre och försörjare är, att kvinnor såväl som män hysa varmare sympatier för en husfader, som förstår att bibehålla skenet af en makt, den han ej förmår utöfva, än för en hustru, som ej gitter åtaga sig undersätens roll i detta gyckelspel.

Vi lefva ju i en brytningstid, som lätt kan medföra våldsamma slitningar äfven i familjebanden, i fall kvinnan ej tager nog hänsyn till det gamla, ur hvilket det nya måste framgå. I sina sträfvanden för en förnuftig likställighet mellan makar och med mera jemn fördelning af pligter och ansvar, får kvinnan ej glömma, att det är ur sekelgammal häfd, lag och sed, som den nya ordningen skall arbeta sig fram — icke till seger öfver mannen, utan öfver en mängd fördomar, som äro lika skadliga för mannens andliga utveckling som för hustruns.

Jag vågar tro, att den hustru, som tager tillbörlig hänsyn till detta, skall lätt finna hvilken ståndpunkt hon bör intaga i försörjningsfrågan.

Kan då hustrun, utan att på något vis tillbakasätta sitt egentliga kall som maka, mor och husfru (ty säge hvad man vill, så är det väl detta kall en kvinna vid sitt giftermål ikläder sig), utföra något inkomstgifvande arbete, så gör hon det utan fruktan att derigenom förstöra den husliga lyckan. Hon arbetar då blott, för att det skänker henne glädje och tillfredsställelse att kunna bidra till det gemensamma hemmets trefnad och förkofran. Hon arbetar ej för att göra sig oberoende af mannen och hans inkomster, ty hon kan ej undgå att se, det en dylik åtrå skulle verka söndrande emellan dem och snarare slappa hans verksamhetslust än egga den samma.

Då här talas om bildade menniskor och ej om sådana hem, der styrkan skrifer lag och näfrätt utför domen, så kunna vi antaga, att mannen ej känner någon lust att förgräpa sig på hustruns arbetsförtjänst, utan tvärt om i början hyser ett visst miss-trouende till gagnet af denna inkomstkälla.

Han känner af erfarenhet, hur ett arbete kan liksom taga en själ fången; han fruktar, att hon skall bergragas af denna makt så, att hemmet förlorar henne; att hon är borta med sina tankar, äfven när hon är lekamligen närvarande. Och det är min fasta tro, att det arbete, som utföres på bekostnad af hemmets trefnad, det blir ett danaidarbete, äfven om det aldrig så väl aflönas. Derför ligger det i hvarje hustrus eget afgörande, huru vida hon har rättighet eller ej att arbeta för penningar; det blir på en gång en klokhets- och en samvetssak, när ej nöden tvingar.

Penningfrågan emellan makar är alltid en pröfvosten för bådas karaktärer och takt. Det är klart nog, att den hustru, som har en kontant arbetsförtjänst, ej stannar i den

pinsamma ställning, der hon får *bedja* mannen om allt, som kräves till deras gemensamma hushåll, ty vi skola ej arbeta oss fast i gamla missförhållanden, utan ut ur dem till något bättre och lyckligare. Men då det här är hustrun, som går i spetsen för framåtskridandet, så tillhör det också henne att taga nödig hänsyn till mannens känslor. Van att betraktas som den allena gifvande, känner stundom maken sig ned-satt genom det bistånd han sålunda får som försörjare, och då tillkommer det henne att på ett taktfullt sätt hjälpa honom att finna sig till rätta i det nya förhållandet.

Behöfves ej hennes arbetsförtjänst för ögonblicket, så kan hon ju insätta den i en sparbank. Det sårar icke ens den stoltaste och mest fördomsfulle man att veta familjen vara egare af en kontant summa; detta medvetande har tvärt om en stor förmåga att öka den husliga lyckan, förutsatt, att hustrun ej onödigtvis gör anspråk på summan som sin enskilda tillhörighet.

Det är visserligen en nödvändighet, att lagar skydda hustrun mot en dålig makes öfvergrepp; dessutom tjenar en rättvisare lagstiftning rörande makars egendom i betydlig mån till att betrygga hela familjens välfärd. Men lagen får ej sättas i hemmets högsäte; vi få ej glömma, att allt vårt arbete der måste sträfvast till att förverkliga den gemensamhetstanke, som är äktenskaps-största lycka.

Fattar hustrun sitt arbete för att förvärfa medel till betäckande af familjens lefnadsomkostnader från denna synpunkt och handlar med den kloket, som kärleken ingifver, då skall det säkert bidra till den husliga lyckan icke minst genom att från mannens skuldror aflyfta en nedtryckande maktställning och dermed bringa mera sanning in i det äktenskapliga sam-lifvet.

Eva Wigström.

V å r.

Skiss af *E. Fältquist.*

Vid Iduns andra pristäffing belönad med första priset.

Resklädd stod hon i det öppna fönstret och blickade ut öfver den solbelysta nejden.

Den långa vintern var förliden, våren höll sitt tysta, högtidliga intåg, och skog och mark kläddes sig fjerran och när i sin ljusgröna högtidsdrägt.

Vestanvinden, bemängd med den friska doften från det späda björklöfvet och de tidiga vårrosorna der ute, lekte ostyrigt med hennes ljusa, lätt lockiga hår, smekte de fint rundade kinderna, de vackra dragen och den behagfulla ungdomliga gestalten.

Allt var lust och lif, återuppvaknande och förnyring, allt utom uttrycket i hennes sorgsna ögon.

Dessa ögon sågo, men uppfattade likväl icke det ystra lifvet der ute i vårsolens ljus. Mörka, tröstlösa tankar dvaldes innanför den bländhvita pannan, talade ur de själfulla ögonen och kastade sin skugga öfver de intagande dragen.

Hon var ännu helt ung, bara ett år öfver tjugu. Fyra år derförut hade hon varit en yr och lefnadsglad flicka, för sitt vackra utseende och sina tilldragande egenskaper firad och

fjäsad af alla, som med henne kommo i beröring. Så hade hennes föräldrar dött, den ene kort efter den andra, lemnande efter det lysande lif, de fört, ingenting annat än skulder efter sig. Hon, enda barnet, stod då så godt som ensam i världen. Då hade han kommit, han, hennes nuvarande make och frågat henne, om hon ville blifva hans. Han hade sagt, att han redan länge älskat henne, att den ställning han kunde erbjuda henne vore anspråkslös, men att de tillgångar han förfogade öfver voro tillräckliga, för att de med omtanke och sparsamhet skulle kunna föra ett jemförelsevis bekymmerfritt lif. Lika öppenlyst hade hon svarat, att hon visserligen icke älskade honom, men att hon aktade honom tillräckligt högt för att, då hennes hjerta för öfrigt vore fritt, utan tvekan kunna räcka honom sin hand. Och så hade de slutligen gift sig, han under förhoppning att med tiden vinna detta trotsiga lilla hjerta, och hon med allvarlig föresats att göra honom så lycklig, som hon visste han förtjenade.

Sedan dess hade tre år förfutit, och huru var det nu? Hvertill hade de goda föresatserna båtad, och hvar var nu den lycka hon en gång hade trott på? Förgänglighet, fåfänglighet! Allt var slut. All deras egendom, deras lilla bo, deras hem, denna förtjusande tillflykt undan världens stormar, alltsammans var nu andras tillhörighet. Senast i går ljöd i dessa nu så tomma och ödsliga rum auktionsklubban, som skingrade deras tillhörigheter åt alla himmelens väderstreck.

De tvänne förspända droskorna der nere vid trappan väntade endast på att föra dem bort, — henne till en förmögen släkting, hvilken, i förbigående sagdt, aldrig gillat hennes val af make, och som nu tillhjudit henne ett nytt hem hos sig, och — honom ut i vida världen till främmande land, der han skulle börja en ny kamp för tillvaron.

Ja, allt var förbi! Derför skådade icke mera hennes ögon naturens prakt, därför lyste icke den härliga vårsolen mera för henne, därför syntes henne allt dött och kallt, liksom om den frostiga hösten härjat bland rosorna derutanför.

Hvem var felet, — hennes? Jo, hon visste det allt för väl; hennes var skulden.

Redan med modersmjölken hade hon insupit böjelsen för detta lysande, slösaktiga lefnadssätt, hvilket slutat med att sköfva det hem, han beredt henne. Aldrig hade hon gifvit sig tid att vända sitt hjerta till honom och egna sig åt familjelifvets stilla, men varaktiga lycka, utan tvärt om begagnat sig af hans svaghet för henne till att föra detta öfverdådiga lif, tjusande för stunden, men för öfrigt tomt och innehållslöst. Hans föreställningar hade icke öppnat hennes ögon, förr än det redan var för sent och deras ställning ohjelpigt förlorad.

Och likväl var det icke ensamt sorgen öfver hvad de förlorat, som så tröstlöst tyngde hennes hjerta. Tusen gånger mera qualde henne medvetandet om, att det var hon, som dref honom ut i fjerran land från allt hvad han älskat, bland motgångar, ja kanske nöd och faror, ensam bland främmande menniskor. Hon kom i håg, huru undergifvet han mottagit slaget, som krossade hans lefnads lycka. Ingen omanlig klagan, ingen den minsta förbråelse mot henne, som beredt hans olycka; tillskrifvande sin egen svaghet skulden, derför att han icke egt mod att afstå från henne, då han bort veta, att han aldrig kunnat vinna hennes hjerta. Nu skulle de skiljas och må hända aldrig råkas mer.

Hennes hufvud sjönk ned i de på fönsterbrädet hvilande händerna och hon grät hejdlöst öfvergifvet, såsom man gråter endast i ungdomens vår.

* * *

Hennes make, äfven han resklädd, inträdde nu och närmade sig den plats, hon innehade vid fönstret. Det var en reslig, välbildad gestalt, i sin fulla manskraft, väl ett tiotal år äldre än hon. Hans drag voro icke vackra, men buro en omiskännelig prägel af en ädel och upphöjd karaktär.

»Min älskling,» sade han mildt och lade sin hand smekande på hennes axel, »tiden lider och vi måste skiljas. Du får icke göra mitt hjerta mera tungt genom att sörja, som du gör. Vi måste sätta vår lit till den gode Guden och hoppas på framtiden. Sök att glömma våra nuvarande sorger och tillgif mig det jag felat af kärlek till dig.»

»Jag har intet att förlåta,» svarade hon med af rörelse undertryckt stämma. »Min är skulden, som för tomta nöjen och flärd tanklöst förverkat ett helt lifs lycka. Bindeln har nu fallit från mina ögon, och jag ryser öfver hvad jag lättsinnigt bortkastat. O, att jag finge börja på nytt, finge följa dig dit bort, lika godt hvarthän. Säg, vill du icke taga mig med dig?»

»Om jag vill...», svarade han; »men har du betänkt de ovissa öden, jag går till mötes der borta?»

»Ja, jag känner mig nu ega kraft att vid din sida fördraga allt, nöd, bekymmer och olyckor och blefve än motgångarne aldrig så svåra, så fruktar jag dem icke, så länge jag får dela dem med dig. Låt mig få följa dig, jag är ju dock din egen hustru.»

Han hade blifvit mycket blek, fattade med mildt våld hennes hufvud och vände det intagande ansigtet emot sig, och genom tårarne i hennes vackra ögon såg han den innerligaste kärlek le sig till mötes.

»Ändtligen!» hviskade han glad. »Min Gud, jag tackar dig. Just då jag trodde allt förloradt, möter mig den ljufvaste lycka, hvarom jag någonsin drömt.»

Han bortkysste tårarne från hennes af sällhet strålände ansigte, bar henne på sina starka armar ut ur rummet, nedför trappan och satte henne vid sin sida i droskan.

Hon smög sin lilla hand i hans och hviskade: »Aldrig mera behöfva vi nu skiljas, icke sant?»

»Aldrig, min älskling,» svarade han, »aldrig mera i detta lifvet.»

Och solen log så varmt emot henne och vestanvinden smekte hennes ansigte som förut, men nu visste hon, att det var vår, ty hon bar ju den rena kärlekens oförgångliga vår i sitt eget hjerta.

Snart försvunno de bakom en krökning af vägen på sin färd ut i vida världen. Tvänne människohjertan hade genom olyckan funnit hvar andra.

Idun gratis erhåller en hvar, som anskaffar 5 abonnenter, af dessa upptager afgiften (å 1 kr. för hvarje kvartal) och insänder den samma till Red. af Idun, Stockholm.

Allt utom det.

*Om, obarmhertig, du din nästa
Förtalar uppå alla sätt,
Ger epiletten ej de bästa:
En qvinna kallar för kokett,*

*En annan för en tanklös fjolla,
En tredje för en intrigant,
Som endast ondt bland folk vill vålla —
En ann' för mycket »på sin kant»;*

*En kallar pratsjuk, en beskyller
Ej kunna reda ens en säs;
Om en, att femti' snart hon fyller;
En nämner rent ut för en gäs;*

*En slöerska, som ej vet spara,
Som mannens egendom förtär,
Och om en ann, att hon lär vara
Mer giftassjuk än lämpligt är;*

*Vill vinglare en man du kalla,
Begifven uppå spel och sprit,
En rummelkurre, främst bland alla,
Förutan ringaste kredit;*

*Grym, narr — allt hvad som kan ge-
nera,*

*Som afund än kan hitta på —
För allting slikt och mycket mera
Du kan förlåtelse dock få.*

*Men man med bittert hat betalar
Den verldsföraktare, som vis,
När någon honom sjelf förtalar,
Ej tar om smädarn alls notis.*

Jacques.

Litet äktenskapspolitik.

Hvad du har hemtrefligt och inbjudande! Se bara på dina blommor, huru de trifvas! Så blanka och damfria, alldeles som hela ditt lilla hem, för att nu inte tala om din egen lilla blomstrande och fina person — helt visst är du just sådan mannen vilja hafva qvinnan!»

»Männen! Det vågar jag inte tro, Klara, men sådan min man vill hafva qvinnan!»

»Hurudan skall den man vara, som ej vore nöjd med en sådan hustru som du, Elise! Jag skall aldrig kunna göra mitt hem så här angenämt — jag har aldrig funnit nöje uti att gå och damma och vara huslig — nej läsa och studera, göra försök på prosa och poesi, det är beqvämare och mer innehållsrikt.»

»Ja, känner du dig oemotståndligt dragen till dina studier, och gör du någon nytta och nöje med din prosa och poesi, så håll du på med det i stället för tänka på giftermål. Men efter som du nu förlofvat dig och Gösta tyckes mycket fästad vid dig, borde du väl ändå på allvar försöka sätta dig in uti dina kommande pligter.»

»Nej, tack du, inte förr än jag blir nödd och tvungen åtminstone. För resten tänker jag, Gösta blir nöjd med mig såsom jag är; han sätter nog värde på att ha en liten hustru, som kan resonnera med honom om hvarjehanda, och som intresserar sig för hans rön och framgångar som läkare. Jag får väl som många andra skaffa mig dugliga tjänare, så slipper jag befatta mig med hushållsbestyren.»

»Men på så sätt kan du aldrig åstadkomma hvad du nyss så beundrade — hemtrefnad! Nej, vill du hafva ett angenämt hem, der din

man kan känna sig fullt tillfredsstäld, måste du utom din förmåga att resonnera om hvarjehanda äfven lära dig ordna och sköta om ditt hus. Ser du, att öfvervaka att allt blir som det bör vara, det är nödvändigt i ett hem och för att kunna öfvervaka måste du sätta dig in uti skötandet af göromålen, så att du kan rätta, der det så behöfves.»

»Men det kan jag aldrig, Elise! Jag har aldrig haft lust för den sortens sysselsättningar och har alltid haft den tanken, att husmoderskallet är trivialt och enformigt.»

»Hur kan du, som annars har ett sundt omdöme, komma fram med något så osundt! Äro ej alla människor skapade till nytta i samhället? Hvad gör du nu egentligen för nytta om dagarne? Tänk dig deremot ett bestämdt kall att fylla; tänk dig omgifven af människor, stora och små, hvilkas lycka och trefnad bero af din ordnande hand; tänk dig konsten att med ett soligt leende — fast än dagen varit en Tycho-Brahe-dag — möta din hemkomne man; tänk dig fröjden af att vid din egen hemkomst mötas i dörren af kära små väntande armar, som vilja omfamna dig — skulle detta och än mycket mer vara trivialt och enformigt? Nej, min kära vän, detta är allt mera afundsvärdt än att sitta dagen i ända med en bok eller ett broderi och när qvällen kommer uppsöka alla möjliga föreläsningar och dylikt allt för att slå ihjäl tiden.»

»Åh, nu är du orättvis! Men du målar bra, Elise! Det låter något, när du får beskrifva det! Tror du, att du skulle kunna lära mig göra ett hem lyckligt?»

»Nog skall jag åtaga mig att hålla föreläsningar i ämnet, men du måste sjelf ha klart för dig, att håg och kärlek till ämnet äro nödvändiga — du är en sådan liten opponent, och jag vill ej predika för döfva öron.»

»Ja, kära Elise, jag ser så många lyckliga fruar, som alldeles ej bry sig om det der allvarliga i husmoderskallet, och därför tänker jag, det går nog för mig också. Tänk dig bara Ebba Dufva — hvad gör hon för sitt hem, och ändå förefaller hon så lycklig!»

»Kan hända hon är lycklig! Hon är nu så helt och hållet upptagen med sin egen lilla näpna person, att hon hvarken märker, hur vanvårdadt hemmet ser ut, eller hur olydiga och bortskämda barnen äro, och säkert är, att nog vore hennes man mer i hemmet hos de sina och gladare till lynnet, om hon gjorde litet mer för trefnaden i hemmet.»

»O, han är då så tråkig, så jag undrar ej på, att hon inte bryr sig om honom! Inte heller tror jag, hon någonsin varit kär i honom.»

»Tråkig har hon genom sitt ytliga och innehållslösa väsen gjort honom; han är annars både begåfvad och god, och hvad kärleken beträffar, min kära lilla vän, så är den sällan, om ens någonsin orsak till äktenskapens lycka eller olycka.»

»Hur kan du tala så! Hvad är ett äktenskap utan kärlek?»

»Ja, om kärlek vore det samma som sympati i alla viktiga frågor; om kärlek vore konsten att rätta sig efter hvar andra, att underordna sina tycken och böjelser och kufva sjelfviskheten — då vore kärleken grunden till ett lyckligt äktenskap, men nu är kärleken ingenting af allt detta. Den kärlek du nu hyser, min vän, är lycksalighetens ö, sedd på afstånd; när du stigit i land och gjort dig hemmastadd, märker du ej längre dess skönhet, och hvad vore denna ö sedan för dig, om ej mäktigare band fäste dig vid den?»

»Man skulle kunna tro, att du sjelf gift dig utan kärlek?»

»Ja, vet du, kär var jag egentligen icke, men jag högtaktade Edvard, och jag kände, att emellan oss fans ett föreningsband — vi kunna ju kalla det »själarnas sympati.» Vi hade långt före förlofningsstiden ofta talat med hvar andra i allvarliga frågor och derigenom kommit så väl under fund med hvar andra, och jag tror, att litet hvar, såväl man som qvinna, borde pejla litet på djupet i dens själ, han eller hon tror sig älska, innan något föreningsband för lifvet knötes. Derigenom skulle många olyckliga äktenskap undvikas. Nu är flickan rik och »stilig», mannen har god samhällsställning, helst militär, samtalen rör sig om sport, teatrar och musik, baler och möjligen konstföremål, och så är saken afgjord — aspiranter till ett lyckligt äkta par!»

»Ja-a, deri har du sannerligen rätt! Som du vet, var jag en tid förlovad i min grönaste ungdom — åh så kär jag var! Också var min herr fästman just af den sorten, som så väl förstår konsten att bedåra ett stackars flickhjärta, men, underligt nog, midt uppe i detta kärleksrus fans en besynnerlig otrygghet, en tom, platt, känsla, som alltid gjorde mig ängslig — troligen var det därför att just den der sympatin fattades — också slog jag snart upp förbindelsen, till alla väninnors stora förvåning.»

»Det var modigt och rätt gjort af dig! Minnes jag rätt, hade du annars nu varit en ståtlig friherrinna.»

»Jo säkert! Men också en bra olycklig friherrinna!»

»Du är en ädel qvinna, Klara, som förtjänar en varmare, skönare lycka än den, blott börd och samhällsställning förmå skänka — nej, du skall blifva en liten lycklig doktorinna, blott du tager mina råd och förmaningar ad notam — detta trots din bakvända uppfostran.»

»Ja, min uppfostran är nu verkligen förfelad! Du har mycket, du Elise, att tacka din förståndiga mor för. Ack, om jag haft en mor, som aldrig så litet vändt min håg åt det husliga, men aldrig! Der blef jag upppassad, till och med min mor hjälpte till att passa upp mig; der fick jag undervisning i alla möjliga ämnen, men aldrig en idé om något af det, som fordras för att blifva en god maka och husmor; så mycken tid bortspild på onödiga saker. Men kanske min mor aldrig trodde jag skulle blifva gift.»

»Hvilken ställning qvinnan än intager i samhället, bör hon dock alltid hafva någon insigt i husmoderskallet. Detta borde hvarje moder betänka och därför redan från barndomen vänja flickan vid husliga sysslor, skärpa hennes ordningssinne och låta henne så mycket som möjligt passa upp sig sjelf.»

»Nå, nu låtsas vi, att jag är en liten nybörjerska. Säg mig då, hur skulle jag nu börja, för att det möjligen skall blifva något af mig?»

»Jo, börja med att bortlägga en mängd ovanor! I stället för att ligga till 10-tiden, så gå upp senast k. 8; när du är klädd, så gå ut i rummen och se dig noga omkring, om du finner städningen ordentligt verkställd, blommorna rena, allt på sina bestämda platser. Titta så ut i köket, om der är fint och putsadt — ty det får det lof att vara, innan ännu någon matlagning förekommit. När du så ätit din frukost, så, i stället för din franska roman eller hvad du nu håller på med, skaffa dig t. ex. fru Langlet's »Husmodern», läs der och begrunda! Så har du din middagspromenad, hvilken du ej bör försumma; men först kan du ju rådgöra litet med Karin i köket om

middagen och dess tillrustning. — Ja, börja med detta, så får jag höra sedan hur det går! Sedan skola vi vidare slå våra kloka hufvuden ihop — jag lär så godt jag kan, och du lofvar att vara hörsam och lydig.»

»Ja, men roligt blir det ej!»

»Åh, tänk på resultatet! Ett lyckligt äkta par!»

»Hvad skall Karin tänka sedan?»

»Sådant får du från första början sätta dig öfver — hon vet ju, att du snart skall gifta dig — men var skonsam mot henne, i fall du skulle upptäcka många fel; vet, att hon aldrig haft någon, som kontrollerat hennes görande och låtande.»

»Ja, jag skall vara vänlig mot henne och inviga henne i min nya föresats att blifva en verklig husmoder — kanske kan hon något bidra till en god utgång. Men nu ringer det!»

»Det är Edvard! Nästa gång du kommer skola vi fortsätta.

Aurelia.

Teater och musik.

Stora teatern uppförde påskdagen för första gången Halévys komiska opera »Andorradalen». Operan, som öfverflödar af solo- och ensemblenummer, af hvilka flere äro ganska melodiosa, erhöi ett på alla händer värdadt utförande och rönte välförtjent bifall. Om den ock, synnerligast som komisk opera betraktad, lider af åtskilliga brister, tro vi dock, att dess förtjenster göra dess upptagande å lyriska scenen fullt berättigadt. Musiken är som sagt melodios och färgrik och libretton bättre än många.

A denna teater förberedes en repris af Beethovens opera »Fidelio» med fru Östberg i titelrollen. Under inöfning äro: »Så ska' de tånjas», »Alphyddan» (med fröken Lindegrén som debutant i Betlis roll), »Tannhäuser» och »De vilseförda».

Dramatiska teatern återuppförde påskdagen f. f. g. Runebergs familjemålning »Kan ej» och Blanche's lustspel »Magister Bläckstadius eller Giftternålsannonsen». Att valet var godt framgick af de lifliga bifallsyttringar, som kommo de spelande till del från den till sista plats besatta salongen. Särskildt tycktes det senare stycket slå an. Hr *Bäckströms* ypperliga utförande af titelrollen framkallade stundom högtider af skratt. De öfriga skötte äfvenledes sina roller väl.

Säkerligen skulle upptagandet af flere bland August Blanche's lustspel bringa k. teaterdirektionen både erkännande och guld.

I afton uppföres Molière's ypperliga komedi »Tartuffe» med hr Hillberg i titelrollen. Till uppförande förberedes Paillerons komedi »Rättan», vidare »En middagsbjudning», lustspel i en akt af C. Boech samt »Revisorn», lustspel i tre akter af Gogol.

Å Nya teatern började den framstående svensktyske skådespelaren *Emil von der Osten* i tisdags sitt gästuppträdande. Såsom innehafvare af sina gamla glansroller i »Familjens olycksfogel» och »Lika mot lika» skördade den omtyckte skådespelaren det lifligaste och mest välförtjenta bifall af den talrika publiken.

Vasateatern har hela förra och innevarande vecka gifvit Millöckers nätta operett »Viceamiralen» för fulltalig publik och rikligaste bifall.

Nästa nyhet å denna scen blir Offenbachs glada operett »Sköna Helena».

För fattiga barns bespisning inom Maria församling gifver denna församlings kyrkokör under ledning af herr Hugo Lindqvist i morgon lördag i Maria kyrka en konsert, som lofvar blifva af intresse. Programmet upptager nämligen Gilles vackra messa nr 7, samt en fantasi, koral och fuga af S. Bach & Abert, af dir. W. Heintze (som för öfrigt kommer att sköta orgeln) arrangerad för sextämmig blandad kör. Båda dessa nummer ega nyhetens behag, och Iduns varmhjärtade läsarinor skola säkert icke försumma att, på samma gång de skaffa sig sjelfva en njutningsrik afton, skänka de hungrande små en skärf.

En lifsuppgift.

Berättelse af Ernst Lundquist.

4.

Vid notiden följande morgon hemtade Erik sin unga reskamrat i hennes bostad, de frukosterade i största hast på hotellet och styrde derefter kurs ner till sjöstranden, der en båt låg och väntade på dem. De hade nämligen qvällen förut kommit öfver ens om att tillbringa de timmar, som tidtabellen skänkte dem, med att fara och bese Adelsnäs med dess vackra park och växthus; tåget skulle icke gå förr än half tolf. Erik hade genast vid ankomsten till Åtvidaberg beställt roddbåt för detta ändamål.

Det var den härligaste försommardag med len, doftmättad luft och hög himmel utan den minsta lilla sky. Bysjön låg framför dem slät som glas, och Ingrid tyckte nästan det var synd, då den lilla hvitmålade båten sköts ut och gjorde en djup skåra deri. Men det var blott ett ögonblicks stämning hos henne; i nästa sekund sprang hon i ekan, slog sig ner vid årorna, yr som ett barn, och förklarade, att det var hon, som skulle ro, hon hade aldrig i sitt lif tagit i en åra — de hade ju ingen sjö i Hallerum —, men nu skulle hon visa, att hon kunde ro ändå. Erik satte sig på akterbrädet och hade hjertans roligt åt hennes ansträngningar, då hon dök ner med årorna så djupt hon kunde, lade sig baklänges och drog dem till sig med uppjudande af all sin kraft, för att sedan låta dem beskrifva en väldig cirkelbåge i luften och slå ner i vattnet igen med ett plums. Hur hon bar sig åt, lyckades de emellertid komma ett långt stycke ut på sjön, och det hade icke, trots Eriks olycksprofetior, händt någon malheur vare sig med sjöbotten eller himlahalvvet, som han påstod var fruktansvärdt botadt af årbladen.

Då han såg, att hon var upphettad och trött, och att små svettroppar trängt sig fram tätt, tätt på hennes näsvingar och vid tinningarna, erbjöd han sig att aflösa henne, men det ville hon icke.

»Vi ha ju ingen brådska,» sade hon, »och för resten — vet du hvad? Vi bry oss inte om att fara till Adelsnäs. Det är mycket roligare att vara på sjön. Landbacken har jag haft nog af i sexton år.»

»Men vi kommo ju öfver ens om att —»

»Ja, just därför! Nu ha vi bägge två varit alledeles säkra på, att vi skulle till Adelsnäs i dag, och om vi nu inte komma dit, så är det något oförmodadt, ett nytt uppslag, nästan som en liten händelse. Hvarför skall allting nödvändigt behöfva gå som man har räknat ut det förut? Att lefva efter lineal är så förskräckligt tråkigt.»

»Du är allt en liten underlig kurre, du! Men får gå. Jag har då för min del sett Adelsnäs många gånger — och sjön är det vackraste jag vet.»

»Ja, inte sant?» Hon släppte årorna, lade händerna i knät och såg sig omkring med en undrande blick. »Det skulle bara inte finnas några stränder — de stänga, tycker jag. Man skulle bara se det här underliga, blanka, blåa rundt omkring, så kunde man inbilla sig, att det hvarken hade början eller slut. Hvad man då skulle känna sig fri och kunna andas lätt! Inga stängsel eller hinder, hvart man såg — upptill den ändlöst höga himlen och under en också en ändlöst djup himmel — och man sjelf som en liten sväfvande punkt midt emellan två oändligheter!»

Hon blundade, liksom för att bättre sätta sig in i denna tänkta situation, men han småskrattade och sade:

»Nej, hör du, Ingrid, nu skarvar du allt dugtigt — här är knappast fyra alnar till bottnen.»

Hon slog upp ögonen, lutade sig ut öfver båtbanken och sade:

»Ja, men man ser den inte! Hvarför kan man inte då få inbilla sig, att det inte *fins* någon botten, om man tycker det är roligt?»

»Jo, gerna för mig, bara jag slipper. Jag är den nyktra prosan, jag. Jag tycker bäst om att se allting som det är. Det kommer man längst med, och vet du, den här hederliga gamla världen, som vi lefva i, är så förbaskadt treflig och bra i och för sig, så man behöfver inte försöka göra den bättre genom att se den genom några slags fantastiskt färgade glas. Lär du väl en gång känna lifvet, så kommer du nog liksom jag att älska det precis som det är med alla dess tusen millioner brytningar och facetter, jemnslipade ytor och skarpa kanter —»

»De skarpa kanterna också?»

»Ja, vet du, dem tycker jag nästan bäst om! Ett riktigt stort bekymmer, som hetsar en dag och natt, en svårighet, som tycks skyhögt i början, men som man småningom tvingar att krypa ihop och kröka ryggen, så att man till sist med ett djerft språng kommer öfver på andra sidan — du kan inte tro, hvad man *lefver* i sådana stunder! Den dag jag inte har några svårigheter och ledsamheter att ta bugt på vill jag inte vara med längre, tror jag. Aldrig är jag så medveten om att jag har den äran att vara en människa, som då jag måste spänna hvar enda muskel, hvar enda hjertråd, hvar enda andlig eller fysisk kraft, som fins inom mig, och rikta dem intensivt på ett hinder. Midt under det ansträngningen är som värst, känns det som om hjertat sloge volt i en af glädje, och man skulle vilja skrika, sjunga, gapskratta och ropa ut till de blaserade odågor, som det fins så godt om öfverallt: ser ni, ynkyggar, *det* är lifsglädje!»

Han slog med sin knutna hand ut i luften och gjorde en stolt kastning med hufvudet. Han hade talat sig varm och röd, och ögonen lyste. Ingrid satt och såg på honom nästan med litet respekt, och då han tystnade, sade hon med en suck:

»Ja, så der måste en *karl* tänka, det förstår jag nog. Men ser du, vi fruntimmer, med oss är det helt annorlunda. För oss jemnas och banas allting vanligtvis på förhand af andra händer, och de svårigheter vi ha att brottas med är för det mesta bara skröp, fattiga bagatteller, som det hvarken är någon glädje eller ära att bli herre öfver.»

»Åh, jag tycker, att kvinnorna inte ha skäl att klaga nu för tiden. Det fins ju knappast något område, som är stängdt för er.»

»För de stora begåfningarna, ja; men den otaliga skocken af medelmåttigt utrustade? Till och med en klen begåfvad karl kan ju, om han har sinne för att kämpa med svårigheter, välja ut åt sig snart sagt hvilket slags uppgift som helst att pröfva sina krafter på; men vi — för oss feminina nollor fins det ingen annan utväg än att låta oss glida med, dit omständigheterna föra oss; ni ha rättighet att vilja och att välja — vi ha bara att foga oss, att vänta och hålla till godo med hvad slumpen kan göra af oss. Det har jag sett så många exempel på bland mina väninnor; af alla de många inackorderingarna, som ha aföst hvar andra i Hallerums prestgård, är den enda, som har *vält* sig en uppgift i lif-

vet, och jag tror, att de flesta nu hvarken *ha* någon uppgift eller längta efter att få någon.»

»Och en sådan måste man nödvändigt ha, en alldeles särskild, olik alla andras?»

»Inte precis det,» svarade Ingrid och såg upp litet förvånad, »men en som man är skapad till, som är ens egen, enkom passande för en sjelf och som inte kan fyllas af hvilken som helst annan ur högen.»

»Jaså, du är arelysten, Ingrid?»

»Nej, det vet jag inte precis. Jag har ju inte sagt, att den der särskilda lifsuppgiften, som jag håller på, nödvändigt skall vara någonting storartadt, uppseendeväckande, som inbringar ära och anseende. Nej, jag menar bara, att det är så förödmjukande att tänka sig — hur skall jag säga nu? — att man bara är en i högen, att man skall kastas ut som ett osjelfständigt, viljelöst ting och kanske mot sitt bättre vetande hamna på en plats, der man inte kan vara till nytta hvarken för sig eller andra — vegetera fram sitt lif som millioner andra nollor ha gjort förut — äta, sofva, arbeta, utan att man vet hvarför, och slutligen dö — också utan att veta hvarför. Som nu t. ex. tant der nere i Hallerums prestgård. Det fins säkert millioner kvinnor i världen, som skulle kunnat sköta hennes lifsuppgift precis lika bra som hon; om hon och en af de der millionerna en vacker dag hade kunnat byta kroppar, så skulle ingen på prestgården ha märkt, att det kommit en annan prostinna i stället för den gamla, hvarken farbror eller barnen eller tjänarne. Nej, hvad jag vill ha, det är en uppgift, som passar *bara* för mig, som ingen annan än jag kan fylla, om den är aldrig så obetydlig.»

»Ja, men helst skall den vara litet ovanligt?»

»Det nekar jag inte för. Jag afskyr allt vanligt. Ja, om jag hade anlag för någon konst, som jag nu inte har, så tror jag knappast, att jag ändå skulle vilja bli konstnär — till och med det är ju vanligt. Nej, jag skulle vilja — ja, jag vet inte hvad, allting är så töcknigt för mig, då jag tänker på det der. Jag skulle vilja någon gång i mitt lif komma i en riktigt svår belägenhet — du förstår, det skulle gälla något stort — och då skulle jag handla så, som min natur drefve mig att handla, och som ingen annan än jag skulle kunna handla, just därför att ingen annan har alldeles samma natur som jag — och *det* vore nog för mig, på *det* ögonblicket skulle jag sedan lefva nöjd i hela mitt lif. Eller också skulle jag vilja, att hela min varelse toges fången af en stor, stark känsla för någon eller något — en känsla, som ingen annan än jag hyste och som kunde höja mig öfver den stora hopen af de *vanliga*, som känna så ljumt — ja, jag vet inte sjelf, hur jag ville ha det, men fast jag pratar så dumt och oklart, och virrigt, så har du nog ändå litet hum om hvad jag menar.»

»Ja, det är, som du säger, en *egen lifsuppgift* du vill ha, det är ju det rätta ordet?»

»Åhja, fast det säger då just inte mycket. Men fast jag inte begär något så öfvermenschligt stort, eller hur? — så är det kanske ändå för mycket. Hvarför skulle jag få hvad ingen af mina bekanta har fått? Det förstås, de ha nästan allesamman gräft ner sig på lan det, — men jag skall ju ut i världen, jag skall komma till hufvudstaden, och der fins det nog många möjligheter. Kanske jag kan bli någonting för tant Henrika, någonting, som ingen annan kunde bli? Det ligger ju så nära till hands, och kanske är den lösningen den allra enklaste och naturligaste. Men —

hon har ju dig, och då behöfver hon visst ingen annan, det har jag tyckt mig märka af hennes bref.»

»Åh, jag kan så litet vara för henne. Vi träffas så sällan och känna hvarandra egentligen bra litet.»

»Säg mig, hurudan är egentligen tant Henrika, och hurudant tror du mitt lif hos henne kommer att bli?»

Medan Erik så godt han kunde och, som det tycktes, utan något egentligen varmare intresse, redogjorde för sin uppfattning af tant Henrika, satt Ingrid och uppfångade vatten i sin hand, som hon formade till en skål, och lät det derefter rinna ut droppe efter droppe. Då hon ledsnade på detta nöje, tog hon ett och annat tag med en åra och och lät dess blad snudda vid spegeln, så att det såg ut, som om en handfull glasperlor slungats fram öfver den blåa ytan. Men hon hörde uppmärksamt på allt hvad Erik hade att förtälja.

»Allt det der ger mig ändå ingen tydlig bild af tant,» sade hon. »Du säger, att hon är läderska, men ändå kan tala med intresse om världsliga nöjen, att hon anses vara kall och skarp, men är god mot fattiga och moderligt öm mot dig — hur stämmer det ihop? Och tänk, hvad hon har varit god mot mig, som hon ju inte kan ha något särskildt intresse för? — Nå, jag får väl döma sjelf.»

Hon började ro, men tycktes helt och hållet försjunka i tankar på framtiden. Erik tog icke sina ögon ifrån henne, och slutligen öfverraskade han sig med att ha suttit tyst en lång stund, huru länge visste han icke, och endast sysselsatt sig med att se på, huru solreflexerna glittrade till eller dogo bort i hennes ostryiga hår, allt efter som hattens skugga flyttade sig, då hon under rodden rörde öfver kroppen fram och till baka. Plötsligt vaknade hon upp och såg på klockan.

»Nej, nu måste vi ro till baka och det med raska tag,» sade han. »Annars hinna vi kanske inte till tåget.»

Han steg upp och bytte plats med henne. Han rodde med kraftiga årtag och hon såg på helt intresserad, ty äfven detta var något nytt för henne. Under återfärden bytte de ej många ord.

»Tänk, om vi nu komma för sent till tåget?» sade han skälmaktigt, då de lagt i land. »Det vore ju också något oförmodadt och ett nytt uppslag — ett litet öde, så att säga? Ah, nu fick jag en idé! Skola vi hjälpa ödet litet genom att inte göra oss någon brådska? Tänk, en lång, härlig roddtur i eftermiddag också? — i solnedgången?»

»Nej, tant väntar oss ju vid bangården i qväll!»

Hon gick så fort, att han måste ta ut stegen för att hinna med. Men han såg icke alls glad ut, då han fann, att de, trots hans brist på god vilja, hunnit fram till stationen i rättan tid. (Forts.)

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Ur pressen.

Sömmerskorna i Newyork börja organisera sig till en förening för att erhålla bättre lön genom att om möjligt träda i omedelbar förbindelse med kunderna. I Newyork finnas omkring 25,000 arbetande kvinnor, som äro medlemmar af åtskilliga fackföreningar. Rörelsen har utgått från arbeterskorna sjelfva, men den stödes af utomstående människovänliga kvinnor, af hvilka åtskilliga höra till stadens förmåsta familjer.

Hvad som kan uppnås genom en simtur. En ung irländsk flicka företog förra hösten en simtur under ganska egna omständigheter. Hon försökte förmå en fiskare på det ställe, der hon bor, att bli »good-templare». Denne lofvade att göra, hvad hon begärde, förutsatt att hon ville åtaga sig att simma öfver viken mellan Blackrock och Port Ballantue, ett afstånd af ungefär en fjerdingsväg. Den unga flickan gick in på hans förslag och fullbordade simturen på 33 minuter. Följden blef, att fiskaren anlade blå bandet och underskref måttlighetslöftet.

Efterfrågan efter kvinnoarbete. Från Los Angeles, Sydkalifornien, skrifves till »The Womans Journal», att der råder stark efterfrågan efter kvinlig hjälp, i synnerhet för hushållsöromål. Folk här inrätta sig vanligen så bekvämt som möjligt, låta tvätta och stryka ute o. s. v., men det är ofta nästan omöjligt att få någon att laga mat och göra rent. Till detta senare måste man ofta nöja sig med kineser, om man kan få fatt på en sådan, men en kvinna vore ju långt mera att föredraga. Närmare upplysningar lemnas af Mrs Wheeler, föreståndarinnan för det kvinliga arbetsansvinningskontoret i kvinnohemmet (Womans Exchange, Woman's Home), Los Angeles.

Från Iduns läsekrets.

Till Iduns läsarinna!

Finnes det någon bland Iduns ärade läsarinna, som benägnast behagade besvara nedanstående fråga, skulle ni hafva gjort en i sanning god gerning, och många af edra manliga vänner och beundrare skulle stanna i stor tacksam förbindelse. — Ämnet är: »Huru skall en fästman blifva botad från svartsjuka?» Insändaren här af är trolöfvad med en god och, hvad jag fast tror på, äfven ädel och rättänkande flicka, men en obehaglig känsla af, hvad jag förmo-

dar svartsjuka intager mig alltid, så snart jag märker en annan af vårt o-täcka kön i hennes sällskap. Jag har aldrig haft anledning att misstänka någon otrohet, men som nämnt är, svartsjukan kan jag icke bota.

Derför vädjar jag till eder, att ni som till en broder besvarar frågan, då jag på förhand vågar hoppas, att jag icke förgäfvades vädjar till ert goda hjerta.

Ödmjukast

Thomas.

Till Elsa.

Vid genomläsandet af eder artikel i Iduns sista nummer framställer sig ovilkorligen den frågan: »Hvar håller Elsa hus? I hvilken småstad, i hvilken undagömd vrå af världen, har hon lyckats hålla sig afstånd från det moderna kulturlifvet med dess mångfaldiga sträfvanden?» Som vi förmoda, att hon själf måste vara en oberoende, af »gnistan» upptänd kvinna, vilja vi gifva henne det vänskapliga rådet att göra en liten resa till Stockholm för att der få se »hvar den svenska kvinnan håller hus». Hon hänger verkligen icke, »envis som en kardborre, fast vid den gamla slentrianen», nej, hon har redan brutit och håller fortfarande på att bryta sig nya banor, som förr varit stängda för henne. I Stockholm kan Elsa göra en rond i banker, på kontor, på telegraf-, telefon- och poststationer, i seminarier, gymnasier, högsolor, akademier och föreläsningssalar och, medan hon är i farten, tillika göra ett besök på »Handarbetets Vänner» och i någon syeller hushållsskola. Öfverallt skall hon träffa arbetsälskande kvinnor, som lyckats tillvinna sig sina förnäns och sina manliga kamraters aktning och erkännande. Skulle då Elsa vara så mycket svårare att tillfredsställa? När sedan Elsa blifvit, som vi hoppas, öfvertygad om att den nutida kvinnans arbete icke är »för skenet», råda vi henne att vända

sig till hemmen, der hon snart skall finna, att de modedockor hon med så mycken förkärlek skildrar väl finnas, men dock numera lyckligtvis höra till undantagen. I stället hoppas vi, att hon skall påträffa mängen dugtig husmor, som, fast än hon själf kanske icke är så bevandrad i fysiken, att hon gör uppfinningar, likväl är nog intelligent att begagna sig af andras. Sälunda låter hon icke, som Elsa tyckes tro, sin tjänstflicka anstränga »sina yttersta krafter vid vattenbäringen», utan dennas åtgörande inskränker sig, i de allra flesta fall, till att vrida om kranen i vattenledningen.

Hvad nu kvinnans mycket omskrifna kärlek till modejournalen beträffar, så måste man väl medge, att der vid lag många öfverdrifter förefinnas; men kan det väl vara Elsas mening, att vi alla alltid skola vara lika klädda? För vår del anse vi, att en drägt först då blir löjlig, när den allt för mycket sticker af mot det rådande bruket. Nog måtte väl äfven de män vara bra få, som blifva ruinerade på sin hustrus toaletter. Icke hafva vi heller hört, att det finnes något mode på barnuppfostran, utan vi äro öfvertygade om, att hvarje vår uppfostrat små barn, efter som hennes samvete bjuder henne.

Till sist vilja vi göra Elsa uppmärksam på, att under de tusentals år, som människoslägtet existerat, har kvinnan, som ju alltid tagit en underordnad ställning, under de sista tjugua åren tagit ett större steg framåt på utvecklingens bana, än hon gjort på hundra år förut. Då tycka vi verkligen, att Elsas uppträdande nu är alldeles obefogadt, och att det är högst olämpligt och orättvist af henne att tala om, att kvinnans intelligens »ligger i träde», på ett besynnerligt sätt, olik vanliga trädesåkrar, »öfvervuxen af fördomar, flärd och småsinne».

Frigjorda kvinnor.

Resultatet af

Iduns andra pristäfving.

Af de inkomna 49 täfvingsskrifterna tillhörde ej mindre än 40 den första afdelningen, den skönbliterära, under det andra, den husliga afdelningen, endast räknade 9.

I samråd med de utsedda granskarna har Redaktionen tillerkänt första priset åt skissen »Vår» af signaturen —e***f, hvilken vid namnsedeln öppnande befunnits tillhöra stationsinspektoren E. Fältquist, Nykroppa, samt andra priset för en samling husliga rön, som insändts af signaturen Emelill, tillhörig fru M. L. Lundell, Upsala.

Hedersamt omnämnande har derjemte tillerkänts signaturerna Emi för skissen »Befordrad» och Hama för »Ett rescüfventyr i Norge» samt Elisif och E—a för deras insända samlingar af husliga rön och råd.

De prisbelönta uppsatserna och möjligen någon af de öfriga komma att efter hand införas. Början göres i dagens nummer.

De utfästa prisen jemte belöningsdiplomen sändas någon af de närmaste dagarne. Signaturerna Hama torde uppge namn och adress. Redaktionen.

Ny pristäfving

kommer inom kort att anordnas. De af Iduns läsarinna, som intressera sig för saken, torde godhetsfullt insända förslag till täfvingssämnen. Redaktionen.

Bostaden.

Möblering. Säsom hufvudregel för möblering gäller att sätta de tyngsta möblerna i rummets bakgrund. Blott två föremål göra härifrån ett undantag: skrifbordet, som måste stå nära fönstret, och pianot eller flygeln. Hvad de senare beträffar måste nämligen hänsyn tagas till nödvändigheten af dager. Hit höra äfven de lättare, angenäma föremålen; blomsterbordet så väl som den

enstaka växten, den praktfulla palmen, den smidiga dracenan m. fl., de höga murgrönsspaliererna, det prydliga lilla sybordet samt vår goda vän och uppriktige rådgifvare, — spegeln. Har rummet åtminstone två fönster på samma vägg, placeras man spegeln emellan dessa; i annat fall tar den sig bäst ut snedt öfver i det hörn, som bildas af denna och eu af sidoväggarna. Det är alldeles onödigt att ställa bordet framför soffan. Ett större rum vinner i behag genom tillvaron af ett rundt eller fyrkantigt bord midt på golvet med en taklampa hängande deröfver. Taflor, i synnerhet med glas, och spruckna oljemålningar böra aflägnas ifrån väggen midt emot fönstret, emedan de der, i fall rummet icke är mycket djupt, endast erbjuda en falskt skimrande yta. Just emedan det är svårt att pryda denna vägg, täckes den bäst medels höga möbler. Hit räkna vi äfven bildhuggeriarbeten. För den, som eger stora taflor, erbjuda till och med stora och höga rum ingen svårighet. Mindre lätt är det deremot att med små taflor pryda stora väggytor. Här vid lag begagnar man sig af gruppering. På inga vilkor få små taflor uppsättas här och der, med bestämda afstånd. Anhörigas och vänners porträtt pryda bäst väggen öfver skrifbordet, murgrönan, som slingrar sig omkring och mellan dessa, förhöjer det angenäma intrycket. Taflor af religiöst innehåll böra icke blandas med dem af världslig karaktär, ej heller helgonbilder förekomma bland familjeporträtt.

Gusten L.

Möblerna.

Att färga urblekta möbelyger utan att sprätta utaf dem. Anilinen håller man i alla färger hos färghandlare. Är tyget på de stoppade möblerna rött, begär man röd anilin. För 50 öre kan man färga möbelyger till två ordinarie stora rum. Man får små, till utseendet gröna kakor, uppmjukar så många af dessa, som man anser sig behöfva, i något sprit, ungefär en half kopp. Anilinen, sålunda upplöst, hålles i ett stort kokkärl af lera och öfverju-

tes med kokande vatten. Rådligt är att lemna kvar i koppen något af den upplösta anilinen för att dermed kunna upphjelpa schatteringen. Nu får massan i vattnet koka upp och färgstyrkan profvas på en lapp. Är schatteringen för mörk, påhålls kokande vatten, är den deremot för ljus, tillsätter man något af den öfverblifna anilinen. Vid färgningen måste färgen alltid vara kokhet, och bör man derför hålla upp endast en liten del deraf i det kärl, som man för ändamålet använder, för att snart hålla på nytt. Först och främst skola möblerna piskas och bortstas riktigt rena; bäst om detta kan ske i fria luften. Färgen slås kokande upp i ett mindre kärl; man doppar här i en stoppig svamp, drar på sig gamla, men icke trasiga handskar — färgen nötes icke af på 6 å 8 dagar — kramar helt lätt ur svampen på kanten af kärlet, för att undvika fläckar, och bestryker tyget rand för rand; man öfverfar det till slut helt hastigt med svampen, så att allt blir lika vått. Man låter nu möblerna torka i luften på skuggigt ställe. När möblerna är alldeles torr, gnider man den med rena lappar, hvarigenom den hindras att färga ifrån sig; här för är också gnidningen oundgängligen nödvändig. Hela detta arbete kan göras på en förmiddag.

Gardiner af samma tyg och färg eller hvad tygstycke som helst kan doppas i anilinen från början måste då naturligtvis beräknas mera färg. Man låter gardinerna blifva riktigt genomtorkade, lyfter upp dem medels käppen och lägger dem i en balja med kallt vatten, hvare de väl sköljas, breder ut och hänger upp dem på ett streck, tills de äro torra, hvare på de manglas. Tofsar, snören och fransar bestrykas med en pensel. Allt blir som nytt.

Karla.

Köket.

Kött-soja. Köttlake upphålles att stå och klarna öfver en dag; afhålles sedan försigtigt, så att ingen bottensats medföljer. Det klara sättes på elden att koka, hvarevid man väl skummar bort allt grums som flyter upp under

kokningen. Hålles upp och får stå en dag. 2 skålp. brunt socker tages till hvarje kann lake. Sockret brynes väl, hvarefter laken påspådes litet om sänder under omröring. Kryddor såsom hela nejlikor, hvitpeppar och ett par bitar ingefära inknytas i en liten tunn påse och läggas uti laken vid uppkokandet. Mimmi.

Tidig potatis. I medlet af mars månad tager man stycken af tidig potatis, lägger dem hvarfals i en med fuktig sand fylt korg, som sättes i köket eller i något varmt rum. Potatisen börjar snart gro och i ändan på de 5 centimeter långa groddarne bilda sig hvita rötter. Då lägger man ett lager af löf vid någon mot söder liggande vägg och derofvanpå 30 centimeter högt med jord. I början af april tager man potatisen försigtigt upp ur sanden och sätter den på det dertill bestämda landet, så att jorden ligger 3—4 centimeter öfver den. Inträder frost, bör potatisängen om nätterna vara betäckt med en halmatta eller till och med med bräder. Skulle inga bräder finnas att tillgå, lägger man en handfull sågspån öfver den framkommande plantan.

Matlagning.

Mosspudding. Visserligen har »Selma» i nr 12 af Idun lemnat en beskrifning till mosspudding, men jag har begagnat en annan sammansättning, som fått litet beröm och derför torde det tillåtas mig beskrifva den.

Sötmandel, ¼ skålp., jemte några bittra mandlar stötas med socker så fint fördelat man kan få det. Massan lägges i en panna tillsammans med ½ kvarter god mjölk och tre hela ägg, hvilka förut uppvispas. Alltsammans vispas öfver elden, tills det blir tjockt, hvarefter tillsättes och iröres 12 blad gelatin, som upplösts i vatten samt sist tre kvarter god grädde, som förut uppvispats till hårdt skum. Massan hålles med sked i 2 formar, som förut medels en fjäder invändigt bestrykts med god olja. Under ihållningen i formarne ilägges här och der ett kokt katrinplommon. Formarne lemnas att fullständig kallna 1 å 2 timmar, hvare-

efter puddingen uppstjelpes. Skulle den ej vilja lossna, doppas formen hastigt i hett vatten. Pröfva receptet och äfven ni skall få beröm! Quantiteten räcker för 15 à 20 personer.

Stockholmska från Småland.

Punschpudding. 1 kvarter söt oskummad mjölk uppkokas och 4 äggulor jemte 5 blad hvit gelatin ivispas, tills massan tjocknar, då den får kallna. Derpå tillsätts 2 matskedar punsch och 1 dito konjak samt 1½ kvarter tjock grädd, vispad till hårdt skum. Sedan alltsammans blifvit väl omrörd, slås det i en form, doppad i vatten och invändigt beströdd med fint pudersocker och får ytterligare stå och kallna. Derefter garneras det med körsbärs sylt eller syltade apelsinskal, skurna i strimlor, och serveras.

Velia.

Kernmjölksvåfflor. ½ stop kernmjölk (helst sur) vispas med litet socker tills det fradgar sig, då mjöl invispas som till en bra nog tjock välling; nära 1 kvarter iskallt vatten eller snö iblandas och till sist 6 à 8 skedblad skiradt smör. Våffeljäret hälls ej för fullt och vändes genast. Får ej öppnas förr än våfflorna äro gräddade, emedan de då falla ner. Tål mycket häftig eld.

Tvätten.

Tvättning af blonder. Blonderna böra först skiljas och läggas derefter tre till fyra på hvar andra, så att uddarne falla på hvar andra, hvarefter de träcklas tillsammans, fuktas i kallt vatten och ingnidas med fin, mjuk tvål, tills ett lätt skum uppkommer. Äro de mycket smutsiga, upprepas tvättningen ännu en gång, hvarefter de lätt uppvidas i kallt vatten, blånas och stärkas lätt samt uklappas i rent linne. Då de sedan äro halftorra, utbredas de hvar för sig och strykas så, att jernet i korta stötar far tvärs öfver bredden från staden till udden, hvarefter man till sist stryker öfver dem några tag på längden.

Emilia.

Tvättning af kulörta bomullstyger som man är rädd skola förlora färgen vid vanlig behandling. För 25 öre saponariarot kokas med litet vatten, får stå öfver natten att draga, silas och spådas med så mycket vatten, som behöfves och tvättas tyget deri kallt. Sköljes väl och upphänges genast att torka. Beräknas räcka till en garnerad klädning.

Inläggningar.

Syllad potatisknopp. Enligt reds välvilliga önskan vill jag meddela Iduns läsarinna ännu ett recept ur min småländska »erfarehet». Potatisknopp, d. v. s. frukten eller bären på potatisplantan, plockas samt naggas lätt med en silfvergaffel, hvarefter den lemnas stående i friskt vatten ett dygn. Följande dag kokas den hastigt upp i nytt vatten, hvarefter hvarje frukt späckas med fyra små kanelbitar, satta så att de bilda ett kors, samt en kryddnejlika såsom »blomma», midt emot skafket. Ättika och socker i proportion af 1 halfstop ättika mot 1 skålp. socker — quantiteten beroende af huru mycket potatisknopp som användes — kokas upp och slås kokande öfver knoppen, hvarefter det hela får kallna. Slutligen uppkokas alltsammans ännu en gång. Lakttags bär, att sockerlagen bör väl räcka upp öfver knoppen när det kokar. Serveras såsom sallad.

Stockholmska från Småland.

Huskurer.

Hemkott bröstsaft. 1 jumfru linfrö kokas i ett halfstop vatten till vattnet är till hälften inkott, hvarefter fröet från-silas. I litet vatten löses en stång lakrits och ¼ skålp. bröstsocker. En handfull russin kokas tills de blifva mjuka. Detta röres tillsammans med

linfröslippet och 2 matskedar konjak tillsättes, såvida man icke har tillgång till 2 teskedar Roséns bröstdrop-hvilka senare äro verksammare, par, Dosis 6 matskedar om dagen; mindre skedar för barn. Bör förvaras på kallt ställe.

Aida.

Mot tandvärk. För 10 öre vallmuskal anskaffas och deröfver hälls 1 kvarter kokande vatten, som öfvertäckt får stå i 24 timmar, hvarefter det silas; härpå hälls i munnen på den sjuka tanden. Ändå bättre medel, som dock ej fås utan läkares påskrift är: Sol. chlorat. ferric, spiri., 20 gram; att stryka utvärtes på kinden öfver den värkandentanden. Påstrykes flere gånger.

Aida.

Mot reformar, som i allmänhet äro ganska svåra att bota och hvaraf klådan stundom kan vara oldidlig, kan man med fördel använda citrinsalva, som på apotek fås i bitar utan recept. Salvan är fast som cerat; värmes på ljus och det sjuka stället bestrykes dermed hvarje afton en längre tid.

Aida.

Läkareråd.

Barbara. Följ råd till S. von B. i n:r 7! Ät dessutom aldrig mer, än att ni jemt och nätt bita mat, samt tag mycket motion.

Nuisance. Missfärgningen af er ansigtshud är sannolikt redan försvunnen. Skulle ej så vara fallet, så bör ni skaffa er en medelstark cyanalkölsning till tvättning, såsom varande det bästa lösningsmedel. Alla skarpere framträdande »pormaskar» bör ni trycka ut.

Beda. 1) Orsaken eller, rättare sagt, orsakerna torde vara de, som ni sjelf antar. Ni bör fortast möjligt börja med elektrisk behandling. Akta er dessutom för hvarje ansträngning. 2) Se råd till M.—a W. i n:r 9! 3) Stryk morgon och kväll på följande salva: 1 del fyllt svafvel, 5 delar zinkoxid, 5 delar stärkelse och 10 delar gul vaselin.

M. O. frågar: »finnes inget medel mot magsyra?» Jo, många! Men som magsyra är blott ett symptom, som förekommer vid många olika magsjukdomar, så är det naturligtvis omöjligt att säga, hvilket eller hvilka i detta fall vore passande, då alla vidare upplysningar saknas. Lindra kan ni sannolikt er »magsyra» genom att vid behof taga en tesked af ett pulver, sammansatt af bicarbonat och magnesia (lika delar), men botad blir ni ej derat.

Brüchen gjorde klokt uti att visa sin elev för läkare. Skroder är det emellertid ganska säkert icke. Är det, som ni sjelf gissar, en ögonlocksbulnad, så äro beta kompresser på sin plats, helst med följande öppnande af böden.

Emma C. F. Vänd er till en specialist! **Emsy W.—s.** Något medel att förekomma detta finnes ej. Något jernvatten (t. ex. ett å två glas Ronnebyvatten dagligen) skulle säkert göra er nytta. Men nog fortsätter ert här ändock att gråna. På er fråga om en »hårrenovator» gifva vi samma svar som till Tyra i n:r 2.

N. v. B. Laga, att ni har jemn afföring, undvik starkare måltider och betsiga drycker såsom vin och kaffe, samt sök i öfrigt bot för er mage, om den ej är frisk.

Stellas fråga (angående en »qvissla», som förefunnits öfver ett år, och som oakadt behandlad med aseptin förblir lika »förfarande tydlig»), har trotsat den skarpsinnighet i gissningskonst, som många af Iduns läsarinna — att döma af deras ytterst knapphändiga upplysningar — måtte tro oss besitta i ovanligt hög grad, och torde Stella derför något närmare beskrifva sin obehagliga »qvissla».

Tacksam. 1) Försök penslingar med *collo-dium* (huru dessa göras, se i svar till Tyne i n:r 2). När värken blir svårare, så ingnid det liment, som föreskrifvits Lotta i n:r 5, och linda derefter in det sjuka stället i borsyrebomull. Begagna tofflor så mycket som möjligt. 2) Fukta pannan flere gånger dagligen med en lösning af salicylsyra (3 delar) och borax (4 delar) i eau de cologne (100 delar).

Chandernagor. 1) Då ni redan förgäfvat rådfogat så många läkare, anse vi ej utan vidare kunna ge eder några föreskrifter, utan vilja i stället råda eder att vända er till en specialist, ty så svåra fall fördrå noggrann undersökning af magsaft etc. för att kunna rätt bedömas och behandlas. 2) *Kalla fötter* bero nästan alltid på inre orsaker, oftast på blodbrist eller svag hjertverksamhet. Dessa orsaker måste således först åtgärdas. Som tillfälliga medel må rekommenderas varm och torr fotbeklädnad samt att ofta upprepade gånger höja sig på tåpetsarne. Vid derför lämpliga tillfällen, t. ex. då man går till sängs, böra fötterna froteras grundligt, helst med torr och varmt ylle, hvarefter varma ullstrumpor påtagas. 3) Mot »stocksnufvan» bör ni 3 gånger dagligen begagna insprutningar (eller i nödfall uppsugning i näsan) af en ljum kok-saltlösning (1%) med följande uppdragning i näsan af ungefär en knipsens fint pulveriserad borsyra. 4) Se svar till Frågvis 3) i n:r 5.

Fyrtiofemåring. En badsejour vid en badort,

der äfven goda gytjebad serveras. Er envisa magkatarr kan lämpligast samtidigt behandlas.

Maja. 1) Se svar till Mary i n:r 3! 2) Det ena är en lägre grad af det andra.

Anna Ö.—n. Som *skabbmedel* för edra barn bör ni använda *styraxbalsam*, som ingnides flere gånger dagligen under fyra dagar, för elfväaringen oblandad, för treåringen försatt med lika mycket matolja (ej härsken!), för de båda andra barnen med tillsats af ungefär hälften så mycket olja som balsam. På femte dagen ett varmt (35°) bad med såpborsting. Sedan göres uppehåll några dagar, hvarefter börjas en ny serie ingnidningar (eller, om så behöfs, flere). Sedan barnen efter slutad smörjning badat, tages hvarje gång rent linne (äfven lakan!).

H. J. 18. Försök den behandling, som föreskrifvits Lisa 21 år i n:r 7. Åkomman är ytterst envis.

N. N. Se svar till Maja i detta nummer!

T. 1) Ni måste först upplysa oss om, hurudant ert allmänna tillstånd i öfrigt är, om er mage är dålig, afföringen trög o. s. v., för att vi skola kunna ge er något råd mot er huvudvärk. 2) Hon bör under några veckor till hvarje måltid taga två piller af *Pilule ferrate Blandii*, dricka mycket mjölk samt så mycket som möjligt vara ute i fria luften, men undvika hvarje minsta ansträngning.

Greta W.—r. Se svar till X. Y. Z. i n:r 11! Tag dessutom mera motion och drick hvarje morgon två halfva glas Porlavatten med en kvarts timmes mellantid mellan hvarje.

Lappflicka. 1) Om er hudåkomma hafva vi med ledning af er beskrifning ej kunnat bilda oss något säkert omdöme. Försök emellertid tvättningar morgon och kväll med följande lösning: 1 del *naphol* och 8 delar *borax* i 100 delar vatten och 100 delar *utspädd sprit*. Torka sjelfva häret väl. Fortsätt med denna behandling åtminstone fyra veckor. Drick något lösende vatten, t. ex. ett å två glas arteficiell Marienbadervatten hvarje morgon. 2) Se råd till Mary i n:r 3! 3) Ni måste först beskrifva för oss, hvad ni menar med »angelref», innan vi kunna säga er något botemedel.

A. C. Ni har troligen haft mera skada än gagn af den »berömda» boken, hvilkens meniskovänliga syfte består i att narra den onödigt uppskrämda läsaren att köpa »det enda säkra» botemedel från »förlagsmagasinet». Ni är ej den förste, som låtit lura er af det tyska geschäftet. Om det är säkert, att orsaken till er svaghet numera tillhör det förfutna, så kan ni vara fullkomligt viss på att genom en konsekvent genomförd stärkande behandling bli fullt återställd. En badkur i sommar skulle i synnerhet göra stor nytta. Vänd er i öfrigt till närmaste läkare.

Elbe. Eder »knöl» är sannolikt af oskadlig natur, hvadan vi vilja råda er att, då massage ej står att få, afbida tiden och observera, om knölen på något oroande sätt tilltar i storlek. Så länge den är liten och rörlig som nu, behöfver ni ej vara orolig.

Jahna Ahn. 1) Drick hvarje morgon två glas varmt Emervatten och till hvarje måltid ett spetsglas Ronnebyvatten. Minskas ej härpå efter en tid edra obehag, bör ni vända er till en specialist för halsjukdomar. 2) Se råd till Mary i n:r 3! 3) Se svar till Karin i n:r 9. Något absolut säkert medel finnes ej.

D:r —d.

Frågor.

Nr 7. Frågas härmed efter något enkelt sätt för påritning af mönster på svarta eller mörka broderier. Konsten härför är ej allmänt känd åtminstone på landet, der de flesta broderier köpas påritade, men som detta i längden faller sig kostsamt, vore det ju både bekvämt och praktiskt, att sjelf kunna göra det. Svar väntas af

Inex II.

Nr 8. Hvad är att göra, då hönsen, oakadt de ej lida brist på till skapbildningen erforderliga ämnen, likväl uppåta de af dem nyss värpta äggen?

Bekymrad husmoder.

Nr 9. Skulle någon af Iduns läsarinna vilja meddela ett mönster till en axelmantilj eller krage, vore undertecknad tacksam.

Munkedals-läsarinna.

Nr 10. Huru skall man kunna afhjelpa den stora olägenhet, som ofta yppar sig å fotogenlampor, att fotogenen, oakadt lampan skötes väl, sipprar ut och sprider sig icke allenast å oljehuset, utan äfven å öfriga delar af sjelfva lampan?

Malena.

Nr 11. Haf godheten och i något af Iduns närmaste n:r underrätta mig om, hur man skall applicera mönster på plysch, kläde och dylikt.

Anna H.—a.

Breflåda.

F. H. B. (Nyköpings poststämpel). Dyliska mystiska annonser införas ej. Uppgift ert namn och adress, återfår ni de sända frimärkena.

E.—th. Må hända, om vi kunna få tid att något omarbete det sända.
Stockholmska fr. Småland: Mimmi; A.—n; Nora; Agnes; —M.—; A. B.; E. A.; S. A.; Mina; Ellen m. fl. ert varma intresse för Idun kan ej annat än glädja oss. De sända bidragen skola efter hand med nöje användas.
En mängd insändarinna. De insända bidragen granskas i tur och ordning, efter som de inkomma.

Redaktionen.

Annonsor.

Annonspris: 25 öre per prettrad (=11 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

Förlofvade.

Victor Appelberg,
Jenny Åberg.

Göteborg. Upsala.
Meddelas endast på detta sätt.
[248] (G. 14320x1)

Enköping den 31 mars 1888.

August W. Strömberg,
Stockholm,

och
Augusta Wettervik,
Enköping. [254]
Delgifves endast på detta sätt.

Död.

Tillkännagifves
att
Gud efter sitt allvise råd behagat
hädankalla vår älskade moder

Ottliana Mathilda Holmgren,
född Hagberg,

i Kristinehamn den 31 mars 1888
kl. 11 f. m., i en ålder af 70 år,
8 månader och 17 dagar, djuptsörjd
och i vördsamt och tacksamt minne
bevarad af oss, barnbarn, måg, sy-
ster, släktingar osh vänner.
Sv. Ps.-b. 484, v. 5.

[255] Anna och Gösta Holmgren.

LEDIGA PLATSER.

Lärlarinna.

En medelålders lärlarinna med vana vid undervisning i religion, svenska språket och musik sökes, för att under sommaren, på landet i närheten af Venersborg, undervisa 6 barn från 7 till 16 års ålder i förutnämnda ämnen. Närmare meddelar postmästaren Thure Wikander i Mariefred. (G. 14398 x 2)

[251]

Hushållerska.

I ett landthushåll finnes plats för en allvarlig och duglig hushållerska. Svar sändes under adress »A. Ö.» Norrtelge.

[246]

PLATSSÖKANDE.

En ung, anspråkslös flicka önskar sig plats för att deltaga i alla inom hus förefallande göromål. På lön göres ej anspråk, endast på vänligt bemötande. Svar till »L. W.» å denna tidnings byrå.

[244]

En ung flicka,

som med högsta betyg genomgått folk-skolelärlarinneseminarium och tre år tjenstgjort i en privatskola, önskar till hösten plats i elementar- eller annan flickskola. Hufvudämnen: sv. språket, hist., geogr., tyska och eng. Den sökande, som äfven undervisar i musik och sång, önskar i brist på dylik plats anställning i familj. Svar till »Elly» torde snarast möjligt insändas till Iduns redaktion.

[243]

Innehållsförteckning:

Likställighet. Af Eva Wigström. — Vår. Skiss af E. Füllquist. Vid Iduns andra pristäfning belönad med första priset. — Allt utom det. Poem af Jacques. — Litet äktenskaps-politik. Af Aurelia. — Teater och musik. — En lifsuppgift. Berättelse af Ernst Lundquist (forts.). — Ur pressen. — Från Iduns läse-krets. Resultatet af Iduns andra pristäfning. — Ny pristäfning. — Bostaden. — Möblerna. — Köket. — Matlagning. — Trätt. — Inläggningar. — Huskurer. — Läkareråd af D:r —d.

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61
3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius.

Hud- och magsjukdomar.
Smålandsgatan 18.

Kl. 10—11 och 2—3. [240]

Doktor C. D. JOSEPHSON,

Hötorget 11, 1 tr.
9—10 och 2—3. Allm. tel. 6910.

Fruentimmersjukdomar, Förlossningar. [207]

Bernadotte.

Ett finare fotografi af prinsen och prinsessan Bernadotte till det billiga priset 50 öre franco; en ny grupp af hela konungafamiljen till lika pris, hos Fru Anna Swensson: Engelholm. Frimärken mottagas. [245]

I en prestgård på landet nära stad och jernvägsstation, kan erhållas inackordering för en bättre flicka, som älskar ett stilla hemlif. Reflekterande hänvände sig före 1 maj till »S. S.», Smedby, Poste restante. [242]

6 kronors värde för intet

får Ni, om Ni på posten beställer den humant frisinna, glada, friska, ärliga och orädda

Arvika Tidning,

som för helt år kostar endast 2 kr. 20 öre. Den stora 28-spaltiga tidningen skänker sina tusentals läsare som följjetong i bokform

Jolins roman Affällingarna,

en af de bästa Sverige eger. Boken kostar i bokhandeln 6 kronor. Ingen annan tidning erbjuder sådana förmoner. [241]

KULLE

Svenska Konstväfnader och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.

Äkta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras på Möbelyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.) [137]

Carl Warmuths Forlag, Christiania, Kongl. Hof-Musikhandlere. At tillgå hos alla Bok- och Musikhandlere:

Prins Oscar och Ebba Muncks Formælings-Festmarsch för Piano. Kr. 0,50.

Titelbladet är vackert udstyrt med Ljustryksporträtter af det unge, afholdte Par och et Billede af Bournemouth. Förste Uplage utsåld på en dag. 2:dra Uplagen færdig nu.

Victoria Gavot

för Piano Kr. 0,50. Med nädigst tilladelse tillegn. Kronpr. Victoria.

(Titelbladet med et vackert portræt af Kronpr.) Begge Komp. ære enkle, iørefaldende och lette at spela.

Mot indsendning af 1 Krone sendes begge hæften bestillaren franco från förläggaren. [237]

Inackordering.

På en naturskön egendom i Södermanland, kunna under sommaren 7 à 8 fruntimmer få billig inackordering. Läget sundt vid vacker insjö, äfven finnas utmärkt vackra löf- och barrskogsdungar i egendomens omedelbara närhet, $\frac{3}{10}$ mil från jernvägsstation. De härå reflektera torde vända sig till Iduns redaktion, Sturegatan, (ing. från Humlegårdsgatan 19) Stockholm. [247]

Skola och familjelif förenade.

I en större prestgård i Småland kommer i juni en praktisk hushållsskola att öppnas efter samma mönster som en af de större hushållsskolorna i riket, hvarifrån en lärarinna tillsammans med husmodern kommer att medverka. Undervisning meddelas i enkla och finare matlagning, såsom bakning, syltning och inläggning; äfven en del konstväfnader och handarbeten samt nu brukliga handelslöjder. Priset för helår 400 kr., för kortare tid 40 kr. pr månad, för en månad 50 kr. Vidare under korrespondens med »Juni 1888» Jönköping, poste restante. [250] (G. 14245×2)

Angenäm bostad på landet.

I närheten af Vingåkers jernvägsstation, kyrka, handelsbodas och apotek finnes en lägenhet att hyra, innehållande 9 rum och kök m. m. Vacker trädgård. Utmärkt dricksvatten. Närmare meddelas å Iduns Redaktionsbyrå. [222]

Engelska Magasinet

38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp. Tricotvaror af bästa kvalitet, Serger, Velveteen, Flaneler, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor. Utmärkta Téer m. m. [252]

Endast 25 öre för häfte om 48 sidor kostar Debet och Kredit

af Gustav Freytag.

Sista häftena lemnas gratis.

Bokförlagsbyrå. [167]

Hjo vattenkuranstalt.

Säsong den 1 juni—1 september.

Synnerligen sund och naturskön belägenhet i medelpunkten af den s. k. Guldkroken; ljusa, rymliga och bekväma badlokaler, alla inom hus brukliga badformer, utmärkta tallbadsbad af dagligen på stället beredd destillat, gyttebad i förening med massage, servering af mineralvatten, behandling med pneumatiska och inhalationsapparater, magsköljning, dietkurer, elektricitet, massage och sjukgymnastik.

Kallvattenbadhus i Vettern, hvars vatten är beryktadt för sin renhet och genomskinnlighet.

Kurorten lämpar sig företrädesvis för behandling af muskel- och led-affektioner, blodbrist och nervsvaghet, scrophulos, mag- och tarmsjukdomar, hudsjukdomar och specifika lidanden, samt är i öfrigt en synnerligt lämplig rekreationssort.

Lätta kommunikationer flere gånger dagligen genom jernväg och ångbåtar. Billiga kurafgifter och lefnadsvilkor i öfrigt.

God restauration. Komfortabla och välbelägna Villor, endast för kurgäster afsedda.

Intendent och Badläkare: Dr: Arvid Afzelius. Medicinska förfrågningar besvaras af Intendenten (adress till 1 juni Stockholm, sedan Hjo); öfriga upplysningar lemnas och rumbeställningar utföras af Kamreraren Erik Gallander, Hjo, som jemväl efter begäran portofritt öfersänder program. Hjo i mars 1888. Styrelsen. [249] (G. 14297×3)

Svenska Kjolfjedrar

af Sandvikens utmärkta Bessemerstål, omsorgsfullt härdade, äro nu i handeln tillgängliga och öfverträffa i hållbarhet och elasticitet det utländska fabrikatet.

Hvarje fjeder måste vara försedd med vidstående skyddsmärke

SVENSK FJEDER [237] (G. 1408×2)

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. Billiga priser. Nybrogatan 55. Obs.! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterskor, hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90 eller pr post. [74]

Nya böcker

på Fr. Skoglund's förlag:

Tidsströmningar, bestylda från hemmets härd, af Mathilda Langlet. Pris: 2: 50.

»Det är en sann och sund åskådning här bjudes af en rätt upplyst, tänkande, till hjertat bildad qvinna, som verkligen vet hvad lifvet innebär.» Smål.-P.

»Vi hembära Math. Langlet vår uppriktiga, ja, vår vördnadsfulla tacksägelse för hennes bok.»

C. D. W. i Posttidningen.

Vi och Våra Söner.

Några ord om uppfostrans betydelse, af Mathilda Langlet. Pris: 2: 50.

»Sedan Spencers bok om uppfostran öfverflyttades till vårt språk, har icke i svenska bokhandeln på detta område utkommit något arbete, som innehåller så förträffliga saker som det föreliggande.» [227] Svensk Läraretidning.

Kurs i klädsömnad gifves af undertecknad till ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädnigar.

Bernadina Nicodemi, Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g. [185]

Vårt 1:a Hushålls-, Pariser- och Intubi-Kaffe,

hvars godhet garanteras, rekommenderas hos hvarje sparsam husmoder.

Stockholms Intubi-Kaffefabrik, N:r 4 Klara östra gata n:r 4. [228]

Husqvarna Stålsymaskiner,

vida öfverträffande allt hvad utländska symaskiner heter, såväl i afseende på det materiel, hvaraf Husqvarna-maskinerna äro tillverkade, som ock beträffande deras arbete och justering.

Stickmaskiner

samt Symaskin- och Stickmaskintillbehör hos

Carl A. Hanner,

N:r 10 Gustaf Adolfs torg N:r 10. [136]

Obs! Profver såndas på begäran Möbelyger. Bostrom & Bostrom Matfor, m. m. Stockholm, 18 Drottninggatan 18. Obs! Billigaste priser